

СПОГАДИ ПРО ІГОРЯ ОЛЕКСАНДРОВИЧА ФОМІНА

Моє знайомство з професором Фоміним почалося у другій половині 1980-х років, коли він очолював Державну екзаменаційну комісію (ДЕК) зі спеціальності «архітектура» у Львівській політехніці. У той час у Львові не було професорів і докторів наук в галузі архітектури, тому приїзд І.О. Фоміна чекали з цікавістю. Для мене особисто ця цікавість була особливою, оскільки я тоді завідував кафедрою містобудування і хотів почути поради старшого колеги.

Треба відразу сказати, що цікавість була виправданою. Ігор Олександрович задав у роботі ДЕК високий методичний і науковий тон. Він виступав з підсумковим аналізом щодо кожного проекту, хвалив достоїнства і критикував недоліки, робив це принципово і водночас виважено, не демонструючи ніякої зверхності над студентом.

Не слід забувати, що тоді ще існував Радянський Союз, а це накладало на архітектуру певний «комуністично-ідеологічний антураж», чим багато хто тоді зловживав, підміняючи професійність ідеологічними штампами. Нічого подібного у І.О. Фоміна не було, натомість завжди був присутній широкий містобудівний контекст, аналогії та порівняння. Тут відчувалася прекрасна обізнаність Фоміна з тогочасною теорією і практикою містобудування, його аналітичний склад мислення, вміння наголосити на головному.

Всі ці якості Ігоря Олександровича проявилися повною мірою у 1985 р. на захисті реальних дипломних проектів у місті Радехові Львівської області. Тоді ціла група дипломантів виконала серію проектів на тему розпланування і забудови цього малого міста. Захист проходив у районному клубі у присутності місцевого керівництва, представників громадськості, засобів масової інформації. Всі дипломні проекти були успішно захищені. У своєму виступі Фомін висловлював рекомендації міському і районному керівництву щодо можливостей реалізації тих чи інших проектних вирішень.

У 1990 році моє знайомство з Фоміним продовжилося у приємній ситуації поїздки групи архітекторів на Кіпр і до Греції. Ігор Олександрович любив фотографувати, я теж прихопив з собою запас кольорової слайдової плівки, тільки встигав натискати на спуск фотоапарата. Пригадую, що якось ми обходили навкруги Акрополь в Афінах і піднялися на сусідню височину, з якої відкривалася панорама міста. А там якраз відбувалися фотографування моделей, напевне, до

якогось показу мод. Фомін підійшов ближче і став фотографувати красунь-манекенниць і на моє зауваження, що пора звернути увагу також на Акрополь, відповів коротко: «Акрополь подождет!»

1990 рік, поїздка групи архітекторів до Греції

Ще декілька років пізніше Фомін почав готувати видання монографії про свого батька і тут виявилось, що олійний портрет О.І. Фоміна роботи С. Григорєва 1940 р. зберігається у Національному музеї у Львові. Фомін звернувся до мене з проханням зробити фотокопію портрета для публікації, мені було приємно йому допомогти у цьому.

Ця книга вразила мене тим, що в ній досить закрита стосовно свого особистого життя людина, Ігор Олександрович представ у зовсім іншому світі: як людина, яка поважає свою родину та її історію, як хлопчина, який дуже тяжко пережив період окупації Києва німцями, як син, який віддав свій борг пошани і любові до свого батька.

Б. Посацький,
кандидат архітектури,
професор кафедри містобудування
Національного університету «Львівська політехніка»